

Ne tako posljednji pozdrav.

Došlo je vrijeme... Spakovala sam cijeli svoj život u par kofera i odlazim, samo je još ostalo da par naboranih ruku poljubim, dok me suznih očiju mole da ostanem. Odavno sam već odlučila da u ovoj zemlji nema mjesta za nas mlade, ili je to neko za mene odlučio, a ja slijepo prihvatila tu odluku. Ovako je bolje, ova zemlja je odavno ostala u prošlosti i ne pokušava se izvući iz toga, uvjeravala sam samu sebe znajući da to nije istina. Zašto uvijek moramo slijediti većinu i voditi se nečime, iako znamo da taj put nije ispravan? Posljednjim pozdravima sam se opraštala od porodične kućice na Vratniku i polahko odlazila u bolji život. Nisam mogla naslutiti da će me jedna šetnja promijeniti, da ću zbog jednog grada odustati od puta koji sam slijepo pratila. Hodala sam polahko, gledajući svaki dio mog Sarajeva kako bih ga što duže pamtila, primjetila sam ono što do sada nikada nisam... Vijećnica, na sebi nosi ožiljke prošlosti, one koje je dobila goreći u vatri ljubomore, bila je toliko šarena i lijepa da su je morali spaliti i uništiti sjaj koji su joj utkali trojica Austro-Ugarskih graditelja. Čak i nakon njene teške sudbine ona se ponovo izdigla, ljepša nego prvog puta, sada ima veliki cilj, da nadživi one koji joj sudbinu ispisaše i da svojim ožiljcima priča priču koja će se pamtiti vjekovima iza nas. Kada bih bar mogla opet jutrima pored nje prolaziti, i da se opet osjećam kao u djetinstvu kada sam na putu do škole brojala njene pruge. Prođoh i pored sebilja, osjetim hladnoću vode na svome licu isto kao onda kada me je djed prvi put vodio da nahranimo golubove, pa me je šaljivo prskao kapljicama vode. Ljudi su bića koja zaboravljaju i umiru, zato iza sebe ostavljaju građevine koje su prozori prošlosti i vrata budućnosti, takav cilj imao je i Gazi Husrev - beg pa je sagrađivši biblioteku zabilježio svoje ime u životima mnogih studenata i znalaca. Napravio je mjesto koje odiše toplinom i pokazuje tradiciju starih Osmanlija. Mjesto u kojem ja stotinama godina poslije učim i čitam. Sve je ostalo isto kao kada sam bila dijete, ništa se nije mijenjalo, samo ja. Sjećam se kada sam kao mala sanjala da ću jednoga dana, kada ostarim u Sarajevu, svojim unucima pokazati sva mjesta koja sam voljela. Sada odlazim, napuštam ta mjesta i ostavljam ih nekoj novoj djeci da sanjaju u njima. Kao da nisam željela da dođem do željezničke stanice, kao da sam stalno obilazila dužim putevima kako ne bih stigla. Ali morala sam... Ispred mene stajala je željeznička stanica koja je pričala priče stotina ljudi koji su tu dolazili, čula je mnogo tužnih oproštaja i bila spremna čuti još takvih, čak i onaj moj. Stajala je čvrsto čekajući svakog novog putnika da joj navрати... I ja sam bila jedna od tih koje je stanica tužno dočekivala. Sjedam u voz, i iščekivajući da krene ostavljajući iza mene sve ono što sam voljela, shvatam da zapravo ne želim ostaviti ovaj grad, ne mogu ga ostaviti. Kako da odem kada ovdje imam sve što je mom srcu potrebno? Kako da uskratim svojoj djeci osjećaj koji sam ja doživjela odrastajući u gradu koji u sebi čuva historije različitih naroda? Nisam spremna. Ne želim otići u svijet u kojem nema topline Osmanskih građevina, svijet u kojem arhitektura ne odiše eleganciju i raskoš, svijet u kojem nema Sarajeva, Mostara, Bosne i Hercegovine. Prolazeći ulicama koje su oblikovale osobu kakva sam sada, promijenila sam odluku. Bio je dovoljan jedan pogled da me uvjeri da je Sarajevo, zaista, mjesto u kojem se prepliću prošlost i budućnost. Ko sam ja bez Bosne, ko sam bez Hercegovine, isto kao dijete bez majke, srce bez ljubavi, Bosna bez Hercegovine. U meni diše ljubav za ovim domom, ja nemam drugoga i ne želim ga tražiti, jer ovo je moj grad. Sarajevo, mjesto koje odiše historijom, a opet živi, toliko carstava je ostavilo svoje tragove koje mi danas zovemo arhitektonskim naslijeđem, naslijeđe koje Sarajevo čuva stotinama godina i koje je spremno čuvati u svom okrilju još stoljećima. Sarajevo, grad u kojem prošlost čuva budućnost, grad u kojem prošlost otvara vrata budućnosti, a svojim prozorima priča historiju vrijednu hiljade godina. Ispunile su se želje koje sam potajno sanjala. OSTAJEM... Ostajem da ja pišem ovom gradu budućnost, jer ja jesam njegova budućnost.

Lejla Sirčić III3

JU STŠ „Hasib Hadžović“ Goražde

Mentor: Hadisa Mešić Kamenica